

РЕШЕНИЕ

№ 2384

гр. Бургас, 28.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, X ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ДИМАНА Г. КИРЯЗОВА
ВЪЛКОВА**

при участието на секретаря **ИРИНА Т. М.А**
като разгледа докладваното от **ДИМАНА Г. КИРЯЗОВА ВЪЛКОВА**
Гражданско дело № 20222120107495 по описа за 2022 година
за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по повод предявената от „Соф.Ам.Лизинг“ ООД против К. Н. Д. искова молба, с която се моли да бъде прието за установено, че ответникът дължи на ищеца сумата от 8 000 евро, представляваща част от главницата по запис на заповед от 16.09.2015 г., ведно със законната лихва от 04.05.2016 г. до окончателното ѝ изплащане, които суми са част от предмета на заповед за изпълнение по чл. 417 от ГПК, издадена по ч.гр.д. № 2599/2016 г. на БРС. Претендира се и присъждане в полза на ищеца на направените разноски в исковото и в заповедното производство съразмерно на частта от присъдената главница, за която е предявен искът. В исковата молба се твърди, че със запис на заповед от 16.09.2015 г. ответникът е поел безусловно задължение да плати на ищеца сумата от 34 318 евро с падеж на плащането 31.12.2015 г., като в заповедното производство са били претендирани само 14 400 евро от горепосочената главница, а понастоящем ищецът претендира сумата от 8 000 евро, като за остатъка над тази сума до главницата от 14 400 евро по заповедта за изпълнение установителен иск не е предявен. Ищецът твърди, че процесният запис на заповед е редовен от външна страна документ, но ответникът не е платил дължимата сума, въпреки настъпването на падежа за плащане. В съдебно заседание се явява процесуален представител на ищеца, който поддържа иска, ангажирани са доказателства.

Така предявеният установителен иск е с правно основание чл. 422, ал. 1 от ГПК, вр. чл. 538, ал. 1 от ТЗ, вр. 463, ал. 1 и чл. 485, ал. 1 от ТЗ, като същият е допустим.

В законоустановения срок по делото е постъпил отговор от ответника, в който се твърди, че искът е неоснователен както поради недължимост на претендираната сума, така и поради погасяване на вземането по давност. Твърди се, че отношенията между страните са

се развили във връзка и по повод замяна на автомобили, като ответникът е оставил свой автомобил за продажба в автосалон на ищцовото дружество и е взел друг автомобил на по-ниска стойност, без да заплаща цената му, като уговорката между страните е била ищецът да плати на ответника разликата в цените след продаването на неговия автомобил. Два месеца по-късно станало ясно, че ищцовото дружество не е намерило купувач за автомобила на ответника, поради което всеки от тях е върнал автомобила на другата страна и с това отношения им приключили, без страните да си дължат никакви суми. Ответникът също така е оспорил истинността на представения от ищеца запис на заповед, като твърди, че не го е подписал. На следващо място ответникът е направил възражение за погасяване на процесното задължение по давност, като твърди, че погасителната давност е изтекла на 04.07.2021 г. (при съобразяване със спирането на давностните срокове през периода 13.03.2020 г. – 13.05.2020 г. на осн. ЗМДВИП). С оглед на гореизложеното ответникът моли искът да бъде отхвърлен и да му бъдат присъдени направените разноски по делото. В съдебно заседание ответникът се явява лично и с процесуален представител, поддържа отговора, ангажирани са доказателства.

В първото съдебно заседание ищецът е оспорил твърденията на ответника за изтекла погасителна давност, като твърди, че в хода на изп.д. № 235/2016 г. на ЧСИ Н. П., което е било образувано въз основа на издадения в полза на ищеца изпълнителен лист за процесното вземане, са били извършени множество изпълнителни действия, водещи до прекъсване на давността, като след всяко от тях е започвала да тече нова погасителна давност, а на 16.04.2021 г. е било образувано ново изпълнително дело при ЧСИ Т. Д., по което също са били извършени изпълнителни действия, водещи до прекъсване на погасителната давност.

След съвкупна преценка на събраните по делото доказателства, доводите на страните и разпоредбите на закона, съдът намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Видно от приложеното ч.гр.д. № 2599/2016 г. по описа на БРС, с издадената по това дело заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 от ГПК е разпоредено длъжникът К. Н. Д. да заплати на кредитора „Соф.Ам.Лизинг“ ООД сумата от 14 400 евро, представляваща неизпълнено задължение по запис на заповед от 16.09.2015 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 04.05.2016 г. до окончателното ѝ изплащане, както и сумата от 1 943,28 лв., представляваща направените от заявителя разноски по делото. Видно е от направеното върху заповедта за изпълнение отбелязване, че на 09.05.2016 г. в полза на заявителя е бил издаден изпълнителен лист за присъдените му суми.

На 29.04.2022 г. длъжникът е подал пред БОС възражение по чл. 423 от ГПК, което е било прието от въззивния съд, поради което на заявителя е било указано правото да предяви установителен иск за вземането си, като същият се е възползвал от това право и е предявил иска, по който е образувано настоящото дело.

По ч.гр.д. № 2599/2016 г. на БРС е представен оригинал на запис на заповед от 16.09.2015 г., с който издателят К. Н. Д. безусловно и неотменимо се е задължил срещу представяне на записа на заповед, без протест и предявяване за плащане, да плати на 31.12.2015 г. сумата от 34 318 евро на „Соф.Ам.Лизинг“ ООД, като са посочени мястото на издаване на ценната книга, както и мястото на плащане на задължението. Записът на заповед носи подпис на издателя, но ответникът Д. е оспорил истинността на ценната книга в тази част, като твърди, че подписът не е положен от него. В тази връзка съдът е открил производство по чл. 193 от ГПК по отношение на този документ и са били допуснати и назначени основна и повторна съдебно-графологични експертизи, като и двете вещи лица са дали заключения, че двата подписа, които са положени върху записа на заповед от името на издателя (при издаването и при предявяването му), както и трите имена на издателя са

изпълнени от ответника К. Н. Д.. С оглед на това съдът намира, че оспорването на документа е недоказано, поради което следва да се приеме за установено, че записът на заповед е издаден именно от ответника К. Д., редовен е от външна страна и с него ответникът е поел валидно задължение да заплати на 31.12.2015 г. на поемателя „Соф.Ам.Лизинг“ ООД сумата от 34 318 евро.

В хода на делото ответникът е въвел твърдения за каузално правоотношение между него и ищеца, по повод на което е бил издаден записът на заповед, но по делото не са ангажирани никакви доказателства в тази насока. С оглед на това съдът намира, при издаването на процесния запис на заповед че е липсвала кауза и същият е породил правните си последици на абстрактна сделка.

По делото липсват доказателства ответникът да е платил на ищеца дължимата сума по записа на заповед, поради което съдът намира, че същият дължи процесната главница от 8 000 евро, представляваща част от поетото от него задължение спрямо ответника с издаването на записа на заповед от 16.09.2015 г.

Що се отнася до възражението на ответника за изтекла погасителна давност по отношение на процесното вземане, съдът намира същото за неоснователно по следните съображения:

Видно от представеното удостоверение изх. № 02668/14.06.2021 г., на 16.05.2016 г. въз основа на изпълнителния лист от 09.05.2016 г., издаден по ч.гр.д № 2599/2016 г. на БРС, е било образувано изп.д. № 20168470400253 по описа на ЧСИ Н. П., рег. № *** на камарата на ЧСИ, с вискател „Соф.Ам.Лизинг“ ООД срещу длъжника К. Н. Д., като по това дело са били поискани и извършени следните изпълнителни действия: на 22.06.2016 г. – искане от вискателя с посочване на изпълнителни способности – запори и възбрани, на 16.11.2016 г. – наложени запори върху шест банкови сметки, на 17.11.2016 г. – наложени възбрана, заповор на МПС и заповор върху дялове от ЕООД – собственост на длъжника, на 22.11.2016 г. – две постъпления от запори. С постановление на ЧСИ от 16.04.2021 г., влязло в сила на 07.05.2021 г., производството по това изпълнително дело е било прекратено на осн. чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК.

Представено е и доказателство (молба от 14.05.2021 г.) за последващо изпълнително дело, образувано по искане на ищеца въз основа на същия изпълнителен лист, а именно изп.д. № 161/2021 г. по описа на ЧСИ Т. Д., рег. № *** на камарата на ЧСИ, както и доказателства за предприети по него изпълнителни действия – наложени на 08.06.2021 г. запори върху трудовото възнаграждение на длъжника К. Д. и върху четири негови банкови сметки, както и наложена възбрана върху недвижими имоти на длъжника.

При тези данни съдът намира, че твърдяната от ответника погасителна давност по отношение на процесното вземане не е настъпила, тъй като същата е била прекъсвана с извършените на 16.11.2016 г. и на 17.11.2016 г. изпълнителни действия по изп.д. № 20168470400253 по описа на ЧСИ Н. П., а именно налагане на запори на банкови сметки и на МПС на ответника, както и на възбрана върху негов недвижим имот (съгласно мотивите на т. 10 от Тълкувателно решение 2/2013 от 26.06.2015 г. по тълк. д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС), след което е започнала да тече нова петгодишна погасителна давност, която не е изтекла към датата на образуване на новото изпълнително дело (№ 161/2021 г. по описа на ЧСИ Т. Д.) въз основа на същия изпълнителен лист - 14.05.2021 г.

С оглед на гореизложеното съдът намира, че ответникът дължи на ищеца процесната главница в размер на 8 000 евро, поради което установителният иск е основателен и доказан в тази му част.

Предвид установената забава на ответника и на осн. чл. 86, ал. 1 от ЗЗД същият дължи на ищеца и обезщетение за забавено плащане в размер на законната лихва върху главницата, считано от подаване на заявлението по чл. 417 от ГПК – 04.05.2016 г. до

окончателното ѝ изплащане, което сочи на основателност на предявения установителен иск по чл. 422 от ГПК и в тази му част. Поради това искът е основателен и доказан в пълен размер и следва да бъде уважен изцяло.

Предвид крайното решение на съда по съществото на спора и на осн. чл. 78, ал. 1 от ГПК ответникът следва да заплати на ищец а сумата от 2 369,24 лв., представляваща направените от него разноски в настоящото производство, както и сумата от 1 079,60 лв., представляваща част от направените от ищеца разноски в заповедното производство, съответна на частта от главницата, за която е предявен установителният иск.

Мотивиран от гореизложеното, Бургаският районен съд

РЕШИ:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на К. Н. Д., ЕГН *****, от гр. Б**, ул. **, че същият дължи на „Соф.Ам.Лизинг“ ООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр. С***, ул. *** сумата от 8 000 евро (осем хиляди евро), представляваща част от главницата по запис на заповед от 16.09.2015 г., както и законната лихва върху главницата от 8 000 евро, считано от 04.05.2016 г. до окончателното ѝ изплащане, които вземания са част от предмета на Заповед № 1376/05.05.2016 г. за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 от ГПК, издадена по ч.гр.д. № 2599/2016 г. по описа на БРС.

ОСЪЖДА К. Н. Д., ЕГН *****, от гр. Б**, ул. **, да заплати на „Соф.Ам.Лизинг“ ООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр. С***, ул. *** сумата от 2 369,24 лв. (две хиляди триста шестдесет и девет лв. и двадесет и четири ст.), представляваща направените от него съдебно-деловодни разноски в настоящото производство, както и сумата от 1 079,60 лв. (хиляда седемдесет и девет лв. и шестдесет ст.), представляваща част от направените от него разноски в заповедното производство.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред ОС-Бургас в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Бургас: _____